

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudkyň Mgr. Lenky Krupíckové a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Česká republika – Ministerstvo pro místní rozvoj**, sídlem Staroměstské nám. 6, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, o přezkoumání rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 15. 11. 2024, č. j. ÚOHS-43512/2024/162, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2025, č. j. 62 Af 2/2025 - 116,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2025, č. j. 62 Af 2/2025 - 116, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce zahájil dne 8. 10. 2021 tři samostatná zadávací řízení formou *řízení se soutěžním dialogem*, a to za účelem zajištění *digitalizace stavebního řízení* (dále jen „DSŘ“). Jejich výsledný předmět měl být propojen do jednoho informačního systému stavebního řízení (dále jen „ISSŘ“). Během prací na ISSŘ v období května a června 2022 dospěl žalobce k závěru, že bude nutné revidovat jeho dosavadní koncepci a architekturu. Tato potřeba vyvstala, jelikož v mezirezortním připomínkovém řízení došlo k projednání návrhu zákona, který byl následně vyhlášen ve Sbírce zákonů jako zákon č. 152/2023 Sb., kterým se mění zákon č. 283/2021 Sb., stavební zákon. Daný návrh obsahoval zásadní

změny oproti tehdejší platné právní úpravě např. ve způsobu vedení řízení, ve vedení správních spisů a ve struktuře stavebních úřadů. Za této situace nebyly výsledky dosavadní koncepce DSŘ pro další verzi systému využitelné. Žalobce proto v daném zadávacím řízení nepokračoval s ohledem na jeho neúčelnost a nehospodárnost.

[2] S ohledem na výše uvedené začal žalobce připravovat novou koncepci DSŘ. Podle ní měl být v rámci zadávacího řízení dodán jeden komplexní ISSŘ. Dne 15. 11. 2022 žalobce k tomuto záměru získal stanovisko odboru Hlavního architekta eGovernmentu (dále jen „OHA“). Dne 5. 1. 2023 odeslal k uveřejnění předběžné oznámení ve věci dané veřejné zakázky; dne 26. 1. 2023 odeslal účastníkům prvního zadávacího řízení oznámení o zrušení zadávacího řízení se soutěžními dialogy a dne 24. 3. 2023 zahájil druhé zadávací řízení formou *otevřeného řízení* na jediný ISSŘ. Dne 2. 6. 2023 byl žalovanému doručen návrh na zahájení řízení o přezkoumání úkonů žalobce ve věci otevřeného řízení (dále jen „návrh ze dne 2. 6. 2023“). Úřad svým rozhodnutím ze dne 5. 9. 2023 dané zadávací řízení zčásti zastavil, zčásti návrh zamítl a zčásti řízení zrušil. Rozhodnutím ze dne 20. 11. 2023 předseda žalovaného dané rozhodnutí potvrdil a podaný rozklad zamítl.

[3] Dne 2. 11. 2023 zahájil žalobce třetí zadávací řízení formou *jednacího řízení bez uveřejnění* (dále jen „JŘBU“), a to za účelem zadání veřejné zakázky „*Softwarové prostředí pro sdílení informací a dat*“. Dne 3. 11. 2023 žalobce uzavřel s vybraným dodavatelem *Smlouvu o prováděcím projektu, vývoji a implementaci informačních systémů pro digitalizaci stavebního řízení* na realizaci dané veřejné zakázky. Následně podaly dvě právnické osoby návrhy na zahájení řízení ve věci uložení zákazu plnění uvedené smlouvy, v nichž zpochybnilly zadání veřejné zakázky v JŘBU. Žalovaný oba návrhy spojil ke společnému řízení a rozhodnutím ze dne 5. 3. 2024, č. j. ÚOHS 09980/2024/500, uložil žalobci zákaz plnění smlouvy podle § 264 odst. 1 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek (dále jen „ZZVZ“).

[4] Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce zadal veřejnou zakázku v JŘBU, aniž by pro takový postup byly splněny podmínky podle § 63 odst. 5 ZZVZ. Podle tohoto ustanovení „[z]adavatel může použít jednací řízení bez uveřejnění také, pokud je to nezbytné v důsledku krajně naléhavé okolnosti, kterou zadavatel nemohl předvídat a ani ji nezpůsobil, a nelze dodržet lhůty pro otevřené řízení, užší řízení nebo jednací řízení s uveřejněním.“ Žalovaný akceptoval existenci *krajně naléhavé okolnosti*, která spočívala v nutnosti dodání a zprovoznění ISSŘ z důvodu zavedení kompletní DSŘ v termínech, které stanovoval tehdy platný zákon č. 283/2021 Sb., stavební zákon (dále jen „stavební zákon“). Pokud by ISSŘ dodán nebyl, žalovaný by jednak nesplnil zákonný požadavek včasnosti implementace DSŘ a jednak by mohlo dojít k omezení činnosti stavebních úřadů, což by vyústilo v negativní dopady na veškerá vedená a připravovaná stavební řízení, potažmo na občany České republiky i na výkonnost ekonomiky České republiky. Žalovaný z těchto důvodů souhlasil s tím že *krajně naléhavá okolnost* v daném případě existovala, avšak měl za to, že její vznik způsobil sám žalobce tím, že v předchozím otevřeném řízení stanovil některé zadávací podmínky v rozporu se zákonem, což vyústilo ve zrušení tohoto řízení.

pokračování

[5] Rozhodnutím ze dne 23. 5. 2024, č. j. ÚOHS-20790/2024/162, předseda žalovaného rozklad žalobce proti danému rozhodnutí zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Následně podanou žalobu Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) svým rozsudkem ze dne 3. 4. 2025, č. j. 62 Af 26/2024 - 177, zamítl (dále jen „rozsudek č. j. 62 Af 26/2024 - 177“). V jeho odůvodnění uvedl, že u žalobce nastaly *krajně naléhavé okolnosti* zadávacího řízení po podání návrhu ze dne 2. 6. 2023, neboť tehdy mu začalo být zjevné, že nestihne uzavřít smlouvu na DSŘ zadávanou v otevřeném řízení v termínech stanovených platným stavebním zákonem. Podle soudu nebyla časová tíseň vyvolána nečekanou délkou otevřeného řízení či správního řízení o návrhu ze dne 2. 6. 2023, ani způsobem, jak v něm žalovaný rozhodl. Stejně tak označil za bezvýznamné zrušení soutěžních dialogů, které měly vést k přehodnocení celkové koncepce DSŘ.

[6] Podle krajského soudu časová tíseň a nutnost zadat veřejnou zakázku v JŘBU vyvstala proto, že si žalobce na otevřené řízení vyhradil příliš krátkou dobu (méně než tři měsíce) a nezačal jej včas. Za této situace by byl schopen zajistit včasné zprovoznění ISSŘ pouze tehdy, pokud by otevřené řízení probíhalo „hladce“. Naopak, jestliže včasnému zprovoznění ISSŘ zamezilo pouze to, že došlo k podání návrhu ze dne 2. 6. 2023, nemohlo se podle krajského soudu jednat o objektivní skutečnost nezávislou na vůli žalobce, nýbrž o podhodnocení časového horizontu pro realizaci otevřeného řízení. Nezhlednil-li žalobce možnost využití prostředků obrany ze strany účastníků zadávacího řízení, nebyl dostatečně zadavatelsky obezřetný. Stejně tak pro pozdní zahájení otevřeného řízení neexistoval jiný zvláštní důvod – nebylo jím předchozí vedení soutěžních dialogů, ani legislativní změny. Nadto podle krajského soudu žalobce bagatelizoval svůj vliv na vývoj a koncepci DSŘ vzhledem k tomu, že je ústředním orgánem státní správy ve věcech stavebního zákona. Pokud byl žalobce v časové tísní, mohl na ni včas upozornit a eventuálně usilovat o adekvátní legislativní změnu. Krajský soud na základě uvedeného uzavřel, že žalobce nebyl oprávněn využít JŘBU, neboť nebyly splněny podmínky *nepředvídatelnosti krajně naléhavé okolnosti a její nezpůsobení žalobcem*, jak jsou stanoveny v § 63 odst. 5 ZZVZ.

[7] Žalobce se proti napadenému rozsudku bránil kasační stížností, o níž zdejší soud rozhodl svým rozsudkem ze dne 22. 1. 2026, č. j. 3 As 58/2025 - 46, tak, že rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (dále jen „rozsudek č. j. 3 As 58/2025 - 46“). Kasační soud v první řadě připomněl, že žalobce spojil naplnění podmínky *krajně naléhavé okolnosti* „především s okolnostmi předcházejícími jejímu bezprostřednímu vypuknutí“, k němuž došlo podáním návrhu ze dne 2. 6. 2023 (srov. odst. [31] daného rozsudku). Žalobce v tomto směru poukazoval zejména na legislativní vývoj a technická zjištění; tyto důvody jej vedly k revizi původní koncepce DSŘ.

[8] Tyto děje předcházející vzniku *krajně naléhavé okolnosti* považoval krajský soud za irelevantní pro hodnocení splnění podmínek pro zadání veřejné zakázky v JŘBU uvedených v § 63 odst. 5 ZZVZ. Nejvyšší správní soud naopak dospěl k závěru, že tyto děje „bezpochyby mohou mít vliv na splnění [daných] podmínek,“ (srov. odst. [35] rozsudku č. j. 3 As 58/2025 - 46). Krajský soud pochybil, pokud nijak nehodnotil dopad uvedených okolností na zákonnost postupu žalobce, a namísto toho se zaměřil pouze na dílčí otázku, zda bylo otevřené řízení zahájeno včas. Takový pohled na splnění podmínky *nezpůsobení*

krajně naléhavé okolnosti žalobcem považoval kasační soud za příliš zužující, neboť by vedl „k závěru, že [by] se zadavatel v případě hraničního časového rámce neměl o otevřenější zadávací řízení vlastně ani pokusit. Paradoxně by tak pro něj při nutnosti daného plnění bylo zřejmě výhodnější rovnou použít JŘBU, neboť by mu nemohlo být kladeno k tíži, že pro otevřené zadávací řízení neměl dostatečný časový prostor. Takový závěr je zcela jistě v rozporu s cíli ZZVZ, neboť by nevedl zadavatele k tomu, aby udělal maximum možného pro zadání veřejné zakázky v co nejotevřenějším druhu zadávacího řízení, a tím byla zajištěna co nejširší soutěž o veřejnou zakázku,“ (srov. odst. [36] daného rozsudku).

[9] Nejvyšší správní soud uvedl, že je z hlediska splnění podmínek podle § 63 odst. 5 ZZVZ nezbytné posoudit, zda žalobce objektivně vůbec mohl za nastalé situace otevřené zadávací řízení zahájit dříve. Pokud nikoliv, nelze mu z pohledu naplnění druhé a třetí podmínky § 63 odst. 5 ZZVZ klást k tíži, že nakonec zadal veřejnou zakázku v JŘBU poté, co skutečně došlo k uplatnění prostředků obrany ze strany dodavatelů. Jednotlivé děje předcházející vzniku *krajně naléhavé okolnosti* nelze hodnotit izolovaně, pokud žalobce plausibilně vysvětluje jejich vliv na vznik *krajně naléhavé okolnosti*. Podstatné přitom je, zda žalobce za dané situace postupoval jako *rozumně jednající a informovaný zadavatel*, po němž lze požadovat, aby byl připraven na eventuality, jejichž vznik lze rozumně předpokládat.

[10] V tomto směru Nejvyšší správní soud uzavřel, že krajský soud byl povinen posoudit, zda žalobce objektivně mohl zahájit otevřené řízení dříve, jak dovozoval žalovaný, a to s ohledem na okolnosti tvrzené v žalobě – zejména na odlišný předmět soutěžních dialogů, legislativní změny ve struktuře stavebních úřadů ústící v potřebu změny architektury DSŘ a nezbytnost souhlasného stanoviska OHA. Jelikož takto krajský soud nepostupoval, Nejvyšší správní soud jeho rozsudek zrušil, vrátil mu věc k dalšímu řízení a zavázal jej, aby v něm posoudil vliv daných dějů na vznik *krajně naléhavé okolnosti* ve smyslu § 63 odst. 5 ZZVZ a míru participace žalobce na tomto vzniku. Krajský soud byl povinen s ohledem na to vyhodnotit, zda žalobce postupoval jako *rozumně jednající a informovaný zadavatel*. V tomto směru „bude brát roli zejména to, zda stěžovatel přehodnotil architekturu DSŘ v roce 2022 skutečně z vlastního rozhodnutí či v důsledku vnějších vlivů, eventuálně zda nemohl dospět k závěrům o nezbytnosti změny koncepce dříve, jaký byl skutečný vliv legislativních změn či zda nastala při přechodu k otevřenému řízení a jeho přípravě nějaká nezanedbatelná nedůvodná prodleva přičitatelná laxnosti stěžovatele [například při zpracování koncepce, zadávací dokumentace, jednání s OHA a další]. Pouze pokud bude splněna podmínka, že stěžovatel nemohl postupovat efektivněji a začít se zadáváním otevřeného řízení dříve, bude naplněna i druhá a třetí podmínka pro možnost využití JŘBU dle § 63 odst. 5 ZZVZ,“ (srov. odst. [38] daného rozsudku).

[11] Dne 2. 9. 2024 vydal žalovaný rozhodnutí pod č. j. ÚOHS-33495/2024/500. Tím uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 268 odst. 1 písm. a) ZZVZ, neboť porušil § 55 ZZVZ tím, že veřejnou zakázku „Softwarové prostředí pro sdílení informací a dat“ zadal v JŘBU, aniž by byly splněny podmínky k použití tohoto druhu zadávacího řízení podle § 63 odst. 5 ZZVZ. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce porušil § 63 odst. 5 ZZVZ tím, že vznik *krajně naléhavé okolnosti* způsobil sám tím, že v předchozím otevřeném řízení (srov. odst. [2] výše) postupoval v rozporu s daným zákonem, a proto

pokračování

bylo otevřené řízení zrušeno. Žalovaný uložil žalobci pokutu ve výši 1 000 000 Kč. K rozkladu žalobce vydal předseda žalovaného dne 15. 11. 2024 rozhodnutí pod č. j. ÚOHS-43512/2024/162, jímž podaný rozklad zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[12] Žalobce podal proti uvedenému rozhodnutí žalobu ke krajskému soudu, který ji napadeným rozsudkem zamítl. V jeho odůvodnění zejména zopakoval svou argumentaci, na níž založil *ratio decidendi* svého rozsudku č. j. 62 Af 26/2024 - 177 (srov. odst. [5] a [6] výše). Rovněž výslovně uvedl, že k daným závěrům „dospěl již v rozsudku ze dne 3. 4. 2025, č. j. 62 Af 26/2024 - 177, a v nynější věci vystavěné na témže skutkovém základě nemá důvod se od těchto závěrů odchýlovat,“ (srov. odst. 30 napadeného rozsudku).

[13] Krajský soud dále žalobci vytkl, že v rámci JŘBU neproběhla žádná soutěž o veřejnou zakázku. Byl osloven pouze jeden dodavatel, který se účastnil předchozího otevřeného řízení (na širší předmět plnění) a jehož nabídka byla tehdy posouzena jako ekonomicky nejvýhodnější. Toto posouzení však nebere v úvahu právě zúžení předmětu veřejné zakázky pro JŘBU. Krajský soud tak dospěl k závěru, že materiální stránka přestupku podle § 268 odst. 1 písm. a) ZZVZ, která spočívá v potenciálním vlivu postupu žalobce na výběr dodavatele, byla naplněna.

[14] Krajský soud rovněž uvedl, že nedošlo ze strany žalovaného a jeho předsedy k porušení legitimního očekávání žalobce. Ten odkázal na dvě rozhodnutí předsedy žalovaného a na ně navazující rozsudky krajského soudu ve věci postupu zadavatele v JŘBU při snaze o implementaci informačních systémů. Uvedené případy se však skutkově od projednávané věci relevantně odlišují. V jejich rámci bylo vedeno několik správních řízení a také nestandardně dlouhé řízení o vyloučení dodavatele, což vyústilo v několikaleté prodloužení s ukončením zadávacího řízení, které zadavatel nemohl objektivně předvídat, a proto mu nemohl přizpůsobit svůj další postup.

[15] Krajský soud taktéž přisvědčil žalovanému a jeho předsedovi v tom, že je v případě žalobce dána přitěžující okolnost, která spočívá v tom, že ačkoli je ústředním orgánem státní správy a má ve své gesci oblast stavebního řízení, územního plánování a DSŘ, nepokusil se iniciovat změnu zákonných lhůt pro účinnost novely stavebního zákona, ani jinak předejít předmětné *krajně naléhavé okolnosti*.

II. Kasační stížnost a vyjádření předsedy žalovaného

[16] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[17] Stěžovatel namítá, že krajský soud nezohlednil relevantní okolnosti, které v projednávané věci nastaly a které stěžovatel nemohl předvídat – tj. že bude nutné v důsledku změny právní úpravy zrušit probíhající soutěžní dialogy a připravit nové, otevřené řízení, za současného dodržení časového rámce k implementaci DSŘ stanoveného právními předpisy. Stěžovatel rovněž uvádí, že s ohledem na časovou souslednost

jednotlivých kroků objektivně nemohl zahájit otevřené řízení dříve než učinil. Podle stěžovatele je úvaha krajského soudu založena na nepřezkoumatelných tvrzeních, neboť z jeho závěrů neplyne, jak měl stěžovatel zahájit otevřené řízení dříve.

[18] Krajský soud rovněž pochybil při výkladu podmínky *předvídatelnosti* podle § 63 odst. 5 ZZVZ. Ta představuje určitý materiální korektiv dané normy, který reflektuje i judikatura Nejvyššího správního soudu. Krajský soud však její chybnou interpretaci založil absolutní odpovědnost zadavatele za veškeré okolnosti, které mohou v zadávacím řízení či před ním nastat, aniž by je mohl jakkoliv ovlivnit.

[19] Stěžovatel dále nesouhlasí s názorem krajského soudu, že v rámci JŘBU došlo k potenciálnímu ovlivnění výběru dodavatele. Podle stěžovatele byly do otevřeného řízení podány dvě nabídky, z nichž jedna byla výrazně dražší a byla podmíněna změnou smluvních podmínek, a proto bylo možné v rámci JŘBU fakticky počítat pouze s druhou, významně ekonomicky výhodnější nabídkou. K potenciálnímu ovlivnění výběru dodavatele tak nedošlo.

[20] Dále stěžovatel namítá, že poukázal na případy rozhodované krajským soudem pod spisovými značkami 29 Af 74/2021 a 29 Af 75/2021. Soud však chybně posoudil, že se ve skutkových okolnostech liší od nyní posuzované věci. Stěžovatel má za to, že jeho případ měl stejný skutkový základ jako uvedené věci. K tomu doplnil, že ZZVZ stanovuje lhůty pro vedení správního řízení, „*tudíž i v případě žalobce se jednalo o nestandardně dlouze vedené řízení.*“ Krajský soud tak pochybil při hodnocení otázky porušení legitimního očekávání stěžovatele.

[21] Nakonec stěžovatel krajskému soudu vytýká, že nesprávně posoudil naplnění přitěžující okolnosti spočívající v tom, že se ze své pozice ústředního orgánu státní správy v oblasti stavebního řízení nepokusil předejít vzniku *krajně naléhavé okolnosti*. Stěžovatel nemá zákonodárnou iniciativu, nýbrž jako orgán moci výkonné plní úkoly svěřené mu vládou a dané zákonem č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky. Stěžovatel nemůže ovlivňovat legislativní proces a nemůže usilovat o odložení účinnosti stavebního zákona.

[22] Předseda žalovaného odkázal ve svém vyjádření na své rozhodnutí a ztotožnil se se závěry napadeného rozsudku. Kasačnímu soudu navrhl, aby kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[23] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou a proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Poté posoudil důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[24] Kasační stížnost je důvodná.

pokračování

[25] Nejvyšší správní soud v první řadě připomíná, že v nedávné době rozhodl ve věci zákazu plnění smlouvy zadané v předmětném JŘBU dne 3. 11. 2023, a to rozsudkem č. j. 3 As 58/2025 - 46 (srov. odst. [7] a násl. výše). Tím Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu č. j. 62 Af 26/2024 - 177 a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Je třeba zdůraznit, že nyní projednávaný případ z hlediska procesní historie i zjištěných skutkových okolností na uvedenou věc navazuje a plně jí odpovídá. Žalovaný nejprve rozhodl o zákazu plnění smlouvy zadané v JŘBU, neboť podle jeho názoru nebyly pro takové zadání předmětné veřejné zakázky splněny podmínky podle § 63 odst. 5 ZZVZ (srov. jeho rozhodnutí ze dne 5. 3. 2024), a následně svým rozhodnutím ze dne 2. 9. 2024 uznal stěžovatele vinným ze spáchání přestupku spočívajícího právě v tom, že zadal předmětnou veřejnou zakázku v JŘBU, aniž by pro tento postup byly splněny podmínky podle § 63 odst. 5 ZZVZ.

[26] Krajský soud, který přezkoumával obě navazující rozhodnutí předsedy žalovaného, založil své právní posouzení obou věcí na shodné argumentaci – stěžovatel si nepočínal dostatečně informovaně, rozumně a obezřetně, čímž sám způsobil časovou tíseň, v níž se při zadávání veřejné zakázky ocitl. Tím pádem stěžovatel nesplnil podmínky *nepředvídatelnosti krajně naléhavé okolnosti a její nezpůsobení zadavatelem*, jak jsou stanoveny v § 63 odst. 5 ZZVZ. Krajský soud ostatně v napadeném rozsudku uvedl, že k daným závěrům „dospěl již v rozsudku ze dne 3. 4. 2025, č. j. 62 Af 26/2024 - 177, a v nynější věci vystavěné na témže skutkovém základě nemá důvod se od těchto závěrů odchýlovat,“ (srov. odst. 30 napadeného rozsudku). Nejvyšší správní soud s tímto závěrem souhlasí – odůvodnění rozsudku č. j. 62 Af 26/2024 - 177 (srov. odst. 21 až 30) se téměř zcela shoduje s odůvodněním napadeného rozsudku (srov. odst. 22 až 29).

[27] Taktéž je třeba upozornit, že kasační bod vztahující se k otázce splnění podmínek podle § 63 odst. 5 ZZVZ obsahově odpovídá relevantní kasační námitce uplatněné v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 3 As 58/2025. Stěžovatel navíc na tuto skutečnost sám v kasační stížnosti upozorňuje (srov. odst. 20 jeho kasační stížnosti). S ohledem na tyto okolnosti Nejvyšší správní soud podotýká, že nemá důvod se odchýlovat od svého právního posouzení týkajícího se dané otázky, které zaujal v rozsudku č. j. 3 As 58/2025 - 46, odst. [21] a násl. (srov. odst. [8] a násl. výše). Z toho důvodu Nejvyšší správní soud přistoupil ke zrušení napadeného rozsudku.

[28] Přestože Nejvyšší správní soud musel napadený rozsudek zrušit, s ohledem na zásadu efektivy soudního řízení přezkoumal i další kasační námitky, které lze od důvodu pro zrušení oddělit. V první řadě se kasační soud zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku – krajský soud podle dané námitky nezdůvodnil, jak mohl stěžovatel zahájit otevřené řízení dříve. Nejvyšší správní soud však tuto námitku neshledal důvodnou. Pro právní posouzení krajského soudu bylo stěžejní, zda stěžovatel pro otevřené řízení vyhradil dostatek času tak, aby jej mohl dokončit i při zohlednění standardních zdržení – v tomto směru soud uzavřel, že tomu tak nebylo. Pro jeho právní hodnocení nebylo rozhodné, jak mělo dojít k dřívějšímu zahájení otevřeného řízení. Tato (úzká) perspektiva uvedené posouzení nevyžaduje. Nejvyšší správní soud doplňuje, že navazující otázka souladu daného posouzení s právními předpisy se nevztahuje k přezkoumatelnosti napadeného rozsudku, nýbrž k jeho

k nesprávnému (či nedostatečnému) právnímu posouzení. Nejedná se proto byt' o potenciální důvod nepřezkoumatelnosti. Ani Nejvyšší správní soud sám *ex officio* neshledal, že by napadený rozsudek byl v jakémkoli ohledu nepřezkoumatelný, důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. proto dán není. Pro úplnost lze doplnit, že otázku zákonnosti daného posouzení krajského soudu Nejvyšší správní soud již vypořádal výše (srov. odst. [25] a násl.)

[29] Pokud jde o námitku porušení legitimního očekávání stěžovatele navázanou na skutkově podobné případy rozhodované krajským soudem, Nejvyšší správní soud podotýká, že se s obsahově totožným kasačním bodem vyčerpávajícím způsobem vypořádal již v rozsudku č. j. 3 As 58/2025 - 46, odst. [24] až [26]. Kasační soud danou námitku neshledal důvodnou a na předmětné odůvodnění lze plně odkázat. Shodně je třeba vypořádat námitku vztahující se k naplnění přitěžující okolnosti spočívající v tom, že se stěžovatel ze své pozice ústředního orgánu státní správy v oblasti stavebního řízení nepokusil předejít vzniku *krajně naléhavé okolnosti*. Nejvyšší správní soud tuto námitku rovněž důsledně posoudil v rozsudku č. j. 3 As 58/2025 - 46, odst. [39], a proto lze i na toto odůvodnění beze zbytku odkázat. Co se týče námitky, podle níž k potenciálnímu ovlivnění výběru dodavatele v rámci JŘBU nedošlo, Nejvyšší správní soud s ohledem na důvod pro zrušení napadeného rozsudku dospěl k závěru, že není-li postavena najisto klíčová část relevantních skutkových okolností, bylo by předčasné se zabývat tím, zda daným jednáním mohlo dojít k ovlivnění výběru dodavatele.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů shledal kasační stížnost důvodnou, a proto podle § 110 odst. 2 s. ř. s. napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[31] V něm je soud podle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu. Úkolem krajského soudu bude posoudit vliv stěžovatelem tvrzených okolností na vznik *krajně naléhavé okolnosti* ve smyslu § 63 odst. 5 ZZVZ a míru jeho participace na tomto vzniku. Při tomto hodnocení nelze na stěžovatele nahlížet pouze jako na *pasivní subjekt vláčený externími okolnostmi*. Jeho jednání je třeba konfrontovat s výše uvedenými východisky, tedy zda stěžovatel postupoval jako *rozumně jednající a informovaný zadavatel*. Z tohoto hlediska bude hrát roli zejména to, zda stěžovatel přehodnotil architekturu DSŘ v roce 2022 skutečně z vlastního rozhodnutí či v důsledku vnějších vlivů, eventuálně zda nemohl dospět k závěrům o nezbytnosti změny koncepce dříve, jaký byl skutečný vliv legislativních změn či zda nastala při přechodu k otevřenému řízení a jeho přípravě nějaká nezanedbatelná nedůvodná prodleva přičitatelná laxnosti stěžovatele (například při zpracování koncepce, zadávací dokumentace, jednání s OHA atd.). Pouze pokud bude splněna podmínka, že stěžovatel nemohl postupovat efektivněji a začít se zadáváním otevřeného řízení dříve, bude naplněna i druhá a třetí podmínka pro využití JŘBU podle § 63 odst. 5 ZZVZ. Krajský soud při tomto posouzení nemůže nahrazovat činnost žalovaného, a proto dospěje-li ve světle žalobní argumentace k závěru,

pokračování

že jeho rozhodnutí je v tomto ohledu nedostatečné, zruší je a uloží doplnit posouzení žalovanému.

[32] V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne podle § 110 odst. 3 s. ř. s. i o nákladech řízení o této kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 18. května 2026

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu